

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ANTONIA TIZZANA,
predstavljeni¹

1. V tej zadevi španska družba Eduardo Vieira, SA (v nadaljevanju: SAEV ali pritožnik) zahteva od Sodišča razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje z dne 3. aprila 2003 v zadevi Vieira in drugi proti Komisiji (združene zadeve T-44/01, T-119/01 in T-126/01) (v nadaljevanju: izpodbijana sodba)², s katero je bila zavrnjena tožba, ki jo je vložila proti odločbi z dne 19. marca 2001, s katero je Komisija znižala pomoč, odobreno projektu ARG/ESP/SM/26-94 za ustanovitev mešane družbe v okviru Sporazuma med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Argentinsko republiko o odnosih na področju morskega ribištva³ (v nadaljevanju: izpodbijana odločba)⁴.

I – Pravni okvir

Ribolovni sporazum EGS-Argentina

2. Pravni instrument, ki ga je treba najprej preučiti za namen pričujoče zadeve, je sestavljen iz sporazuma med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Argentinsko republiko o odnosih na področju morskega ribištva (v nadaljevanju: ribolovni sporazum ali sporazum), ki je bil v imenu Skupnosti odobren z Uredbo Sveta (EGS) št. 3447 z dne 28. septembra 1993 (v nadaljevanju: Uredba 3447/93)⁵.

3. Namen tega sporazuma je naveden v členu 5(1), ki določa:

„Stranki ustvarita ustrezne pogoje za ustanovitev podjetij v Argentini, ki uporabljajo kapital iz ene ali več držav članic Skupnosti, in skupnih podjetij ter mešanih družb v

1 — Jezik izvirnika: italijanščina.

2 — Recueil, str. II-1209.

3 — Sporazum med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Argentinsko republiko o odnosih na področju morskega ribištva (UL L 318, 20.12.1993, str. 2).

4 — Odločba C(2001) 680 konč., neobjavljena.

5 — UL L 318, str. 1.

ribiškem sektorju med argentinskimi lastniki ladij in lastniki ladij Skupnosti, s ciljem skupnega izkoriščanja in, kjer je to primerno, predelovanja argentinskih ribolovnih virov skladno s pogoji iz Protokola I ter prilog I in II.“

4. Pojem mešane družbe (v nadaljevanju tudi: skupno podjetje) je določen v členu 2(e), ki jo opredeljuje kot „podjetje, ustanovljeno skladno z zasebnim pravom, ki obsega enega ali več lastnikov ladij Skupnosti in eno ali več argentinskih fizičnih ali pravnih oseb, ki jih veže pogodba o skupnem podjetju, za izkoriščanje in, kjer je to primerno, predelovanje argentinskih ribolovnih virov, z namenom prednostnega oskrbovanja trga Skupnosti“.

5. V skladu s členom 5(3) tega sporazuma ustanovitev skupnega podjetja načeloma vključuje prenos ribiških plovil Skupnosti na argentinska podjetja in posledični izbris teh ribiških plovil iz registra Skupnosti.

6. Člena 6 in 7 Sporazuma o ribištvu določata uvedbo sistema za izbiro projektov ustanovitve mešanih družb, upravičenih do finančne pomoči Skupnosti. V tem smislu je

pomembna vloga skupnega odbora, ki ga določa člen 10 Sporazuma (v nadaljevanju: skupni odbor), ki je zadolžen predvsem za ocenitev projektov mešanih družb (peta alineja), za predlaganje projektov, ki naj bi prejeli finančno pomoč, (šesta alineja) ter „nadzor upravljanja projektov in uporabe finančne pomoči, določene v členu 7, ki je namenjena njihovemu spodbujanju [...]“ (osma alineja).

7. Sistem izbire projektov za financiranje je določen v nekaterih prilogah in protokolih Sporazuma, na katere se nanašata omenjena člena 6 in 7 Sporazuma. Še posebno Priloga III k Sporazumu (z naslovom „Metode in merila za izbiro projektov“) določa, da morajo biti projekti predloženi Komisiji prek držav članic „skladno z ustreznimi pravili Skupnosti“ (Pril. III, točka 2). Skupnost potem predloži omenjenemu skupnemu odboru seznam projektov, ki so upravičeni do finančne pomoči. Skupni odbor oceni projekte in pristojnim argentinskim organom in pristojnim organom Skupnosti predlaga odobritev izvedbe izbranih projektov (Pril. III, točke 3, 4 in 5).

8. Način dodelitve finančne pomoči odobrenim projektom pa vsebuje Protokol I Sporazuma z naslovom „Možnosti ribolova in

finančno nadomestilo, predvideno s Sporazumom med Argentino in Skupnostjo o odnosih v sektorju morskega ribištva“. Z njim sta določeni dve obliki financiranja, do katerih sta upravičena tako ladijski lastnik Skupnosti kot skupno podjetje, ki sta vključena v projekt.

obvesti skupni odbor, kako se ta sredstva uporabljajo.

[...]

9. Člen 3 tega protokola določa:

„1. [...] Skupnost zagotovi finančno pomoč za ustanovitev skupnih podjetij [...] Ta finančna pomoč [...] se plača lastniku Skupnosti za pokritje dela njegovega finančnega prispevka za ustanovitev skupnega podjetja [...] in/ali umaknitev zadevnih ribiških plovil iz registra Skupnosti.

4. Določbe, ki urejajo vloge za pomoči in odobritev pomoči Skupnosti lastniku Skupnosti iz odstavka 1, se določijo skladno z ustreznimi veljavnimi pravili Skupnosti. Določbe, ki urejajo vloge za pomoč Skupnosti in načine njenega plačila lastniku Skupnosti iz odstavka 1, morajo biti skladne z ustreznimi pravili Skupnosti [...]“

Ureditev Skupnosti na področju skupnih podjetij v ribiškem sektorju

2. Z namenom spodbujanja ustanovitve in razvoja skupnih podjetij Skupnost odobri skupnim podjetjem s sedežem v Argentini finančno pomoč v višini petnajstih (15) odstotkov zneska, plačanega lastniku Skupnosti. Ta finančni prispevek Skupnost nakaže v obliki obratnih sredstev argentinskemu pristojnemu organu, ki določi pogoje za njegovo uporabo in upravljanje. Argentina

10. Poleg pravnega okvira, ki ga opredeljujejo Sporazum o ribištvu in njegove priloge, so v tej zadevi pomembne še nekatere uredbe Skupnosti, ki določajo splošna pravila posegov Skupnosti v ribiškem sektorju.

11. V tej zadevi je posebej pomembna Uredba Sveta (EGS) št. 4253/88 z dne 19. decembra 1988 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2052/88 glede koordinacije dejav-

nosti različnih strukturnih skladov med seboj na eni strani ter na drugi strani med temi dejavnostmi in dejavnostmi Evropske investicijske banke ter drugimi obstoječimi finančnimi instrumenti (v nadaljevanju: Uredba 4253/88)⁶.

12. Člen 24 te uredbe določa, da v primeru, „če izvajanje dejavnosti ali ukrepa ne upravičuje ne dela ne celote dodeljene finančne pomoči, Komisija opravi ustrezen pregled primera“ (odstavek 1), na podlagi katerega „lahko zniža ali odloži pomoč za zadevno dejavnost ali ukrep, če pregled potrdi obstoj nepravilnosti ali znatne spremembe, ki vpliva na naravo ali pogoje izvajanja dejavnosti ali ukrepa, in če Komisiji nista bila dana v odobritev“ (odstavek 2).

13. Dalje se je treba sklicevati na Uredbo Sveta (ES) št. 3699/93 z dne 21. decembra 1993 o oblikovanju kriterijev in ureditve glede strukturne pomoči Skupnosti v sektorju za ribištvo in ribogojstvo za predelavo in trženje njegovih proizvodov (v nadaljevanju: Uredba 3699/93)⁷.

14. Če se omejim samo na to, kar nas tu zanima, naj spomnim, da člen 8 določa dejavnosti držav članic za spodbujanje uničenja ladij, njihov dokončni prenos v kako tretjo državo ali dokončno spremembo njihove namembnosti za druge namene kot ribolov; člen 9 pa predpisuje sprejetje ukrepov za spodbujanje ustanavljanja skupnih podjetij.

15. Priloga IV določa zgornjo mejo premij, ki se lahko izplačajo za namene členov 8 in 9 Uredbe. Še posebno točka 1.1(a) določa, da premija za uničenje ladij ali za ustanovitev skupnih podjetij ne more presežati zneska, ki se ga izračuna z uporabo priložene tabele, upoštevajoč značilnosti ladje, ki je bila uničena ali odstopljena drugemu lastniku. Odstavek b) predpisuje, da premija za dokončni prenos ne more preseči 50 % premije, ki bi bila dodeljena za uničenje iste ladje na podlagi prejšnjega odstavka a).

16. Končno naj spomnim na Uredbo (EGS) št. 4028/86 Sveta z dne 18. decembra 1986 o ukrepih Skupnosti za izboljšanje in prilagoditev struktur v sektorju za ribištvo in ribogojstvo (v nadaljevanju: Uredba 4028/86)⁸. Čeprav je bila s 1. januarjem

6 — UL L 374, str. 1. Ta uredba je bila spremenjena z Uredbo (EGS) št. 2082/93 (UL L 193, str. 20).

7 — UL L 346, str. 1.

8 — Uredba (EGS) št. 4028/86 Sveta z dne 18. decembra 1986 o ukrepih Skupnosti za izboljšanje in prilagoditev struktur v sektorju za ribištvo in ribogojstvo (UL L 376, str. 7), kot je bila spremenjena, po vrsti, z Uredbo (EGS) Sveta št. 3944/90 z dne 20. decembra 1990 (UL L 380, str. 1), Uredbo (EGS) Sveta št. 2794/92 z dne 21. septembra 1992 (UL L 282, str. 3) in Uredbo (EGS) Sveta št. 3946/92 z dne 19. decembra 1992 (UL L 401, str. 1).

1994⁹ razveljavljena in se zato v tem primeru ne uporablja, velja opozoriti na določbo, na kateri temelji eden od razlogov za pritožbo.

17. Gre predvsem za člen 44(1), ki določa, da Komisija finančno pomoč, dano za projekte skupnih podjetij v smislu iste uredbe, lahko odloži, ukine ali zniža, če se projekt ne izvede, kot je predvideno. Pri tem postopku se mora Komisija posvetovati s Stalnim odborom za ribiško industrijo.

jekt o ustanovitvi skupnega podjetja, imenovanega Vieira Argentina, SA (v nadaljevanju: VASA), ki obsega SAEV in enega argentinskega lastnika plovil. Projekt je urejal ribolov patagonske zobate ribe. Plovilo Skupnosti Ibsa Cuarto, pozneje preimenovano v Vieirasa XII, naj bi bilo določeno za ta projekt.

[...]

II – Dejansko stanje in postopek

Dejansko stanje, predhodni postopek in izpodbijana odločba

18. Iz izpodbijane sodbe izhaja naslednje dejansko stanje:

25 Z odločbo z dne 25. julija 1995 (v nadaljevanju: odločba o odobritvi pomoči z dne 25. julija 1995 [ali samo odločba o odobritvi pomoči]) je Komisija odobrila finančno pomoč projektu, ki ga je predstavil SAEV (projekt ARG/ESP/SM/26-94), pod pogoji, ki jih določajo določbe Sporazuma [o ribištvu] [...], veljavna ureditev Skupnosti in določbe prilog (člen 1).

26 Priloga I k odločbi o odobritvi pomoči z dne 25. julija 1995 določa [je določila] znesek finančne pomoči, odobrene SAEV, in sicer 1.881.936 ekujev [...]

„18 V okviru sporazuma o ribištvu je španska družba [SAEV] predstavila pro-

27 Priloga I k odločbi o odobritvi pomoči z dne 25. julija 1995 določa [je določila]

9 — Gl. člen 9 Uredbe (EGS) Sveta št. 2080/93 z dne 20. julija 1993 o določitvi pravil za izvajanje Uredbe (EGS) št. 2052/88 glede finančnega instrumenta za usmerjanje ribištva (UL L 193, str. 1).

tudi: V podatke, vsebovane v tej prilogi, ne more biti vnesena nobena sprememba brez predhodne odobritve argentinskih organov in Komisije.'

je Komisija seznanila SAEV z možnostjo znižanja pomoči, če omenjena družba ne bo dala zadovoljive razlage, s katero bi lahko upravičila kršitev.

[...]

29 Komisija je 27. junija 1996 plačala prvi obrok (80 %) pomoči.

20. Ker Komisije predložene utemeljitve niso zadovoljile, je sprejela izpodbijano odločbo in SAEV odredila, naj povrne 419.446 evrov (člen 2). Vendar ta odločba ni vplivala na pomoč, odobreno skupnemu podjetju VASA.

30 Plovilo Vieirasa XII je dokončno zapustilo argentinske vode 5. julija 1996 z namenom ribolova v mednarodnih vodah.

31 SAEV je 25. februarja 1997 predložil zahtevo za plačilo preostanka pomoči."

21. V obrazložitvi odločbe je Komisija navedla, da je bila pomoč „[v] skladu s členom 1 [...] odločbe [o odobritvi pomoči] odobrena pod pogoji, ki jih določajo določbe Sporazuma [o ribištvu], veljavna ureditev Skupnosti in določbe prilog“. Komisija je še posebej poudarila, da „je [bil] cilj ustanovitve skupnih podjetij v Argentini izkoriščanje argentinskih ribolovnih virov“ in da je „[bilo] v točki 3.2.1 dela B obrazca za vlogo za pomoč Skupnosti, izpolnjenega in podpisanega s strani [SAEV], izrecno navedeno, da Komisija odobri finančno pomoč le projektom, katerih namen je izkoriščanje ribolovnih virov v vodah, ki so pod oblastjo ali jurisdikcijo zadevne tretje države. Poleg tega je Komisija ugotovila, da „[je] plovilo *Ibsa*

19. Komisija je z dopisom z dne 21. aprila 1998 obvestila pritožnika, da je zgoraj omenjeno izplutje plovila iz argentinskih voda pomenilo kršitev člena 5(1) Sporazuma o ribištvi ter člena 3(1) Protokola I tega sporazuma, saj je bilo zaradi tega nemogoče izkoriščanje argentinskih ribolovnih virov, predvideno z navedenimi določbami. Zato

Cuarto 5. julija 1996 preneha[lo] opravljati dejavnosti ribolova v argentinski [izključni gospodarski coni (v nadaljevanju: IGC)] ter [je] ponovno pričelo delovati v mednarodnih vodah [...], ne da bi o tem predhodno obvestilo Komisijo in pridobilo njeno dovoljenje¹⁰.

Postopek pred Sodiščem in izpodbijana sodba

22. Zato je, kot je navedeno v izpodbijani sodbi, „Komisija v točki 9 [izpodbijane] odločbe sklenila, da SAEV ne spoštuje [ni spoštoval] pogojev odobritve finančne pomoči. Nato [je] v točkah od 10 do 13 te odločbe opravi[la] izračun znižanja zadevne pomoči. Najprej [je] ugotovi[la], da je [bil] SAEV ob uporabi zgornje meje, ki jo določa Uredba št. 3699/93, upravičen do pomoči v znesku 688.187 eurov za dokončni prenos plovila Vieirasa XII na skupno podjetje. Preostanek pomoči, ki mu je bila odobrena z odločbo o odobritvi pomoči z dne 25. julija 1995, [je] torej znaša[l] 1.193.749 (1.881.936 – 688.187) eurov. Glede na to, da je [bilo] plovilo Vieirasa XII v argentinskih vodah dejavno le dvanajst mesecev (namesto predvidenih šestintrideset), [je] Komisija sklene [sklenila], da je [bil] SAEV upravičen le do tretjine sprva določenega zneska 1.193.749 eurov, torej 397.916 eurov. Celotni znesek tako znižane pomoči [je] torej po mnenju Komisije znaša[l] 1.086.103 (397.916 + 688.187) eure. SAEV, ki je že prejel 80 % pomoči, (1.505.549 eurov), [je] torej mora[l] Komisiji povrniti 419.446 eurov“¹¹.

23. SAEV je 8. junija 2001 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložil tožbo za razglasitev ničnosti Odločbe C(2001) 680 konč. z dne 19. marca 2001. Iz izpodbijane sodbe izhaja, da so tožbeni razlogi zadevali: i) odsotnost pravne podlage ali napačno pravno podlago izpodbijane odločbe (točke od 79 do 135 sodbe); ii) odsotnost bistvenih sprememb projekta, ki bi upravičile znižanje pomoči (točke od 113 do 135 sodbe); iii) kršitev načela sorazmernosti (točke od 136 do 154 sodbe); iv) napačno uporabo predpisov Skupnosti glede znižanja finančne pomoči (točke od 155 do 164 sodbe); v) kršitev načela razumnega trajanja postopka in kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti (točke od 165 do 185 sodbe); vi) kršitev pravic obrambe (točke od 186 do 190 sodbe).

24. Z izpodbijano je Sodišče prve stopnje zavrnilo tožbo in pritožniku naložilo plačilo stroškov.

10 — Neuradni prevod španskega besedila odločbe.

11 — Točka 41.

Postopek pred Sodiščem

25. S pritožbo, vloženo 16. junija 2003, je SAEV Sodišču predlagal, naj razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje in Komisiji naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

26. Komisija je 15. septembra 2003 v skladu s členom 115 Poslovnika poslala pisni odgovor. Komisija Sodišču predlaga, naj razglasi nekatere pritožbene razloge kot očitno nedopustne, druge pa zavrne; posledično naj zavrne pritožbo v celoti; dalje Komisija predlaga, naj se pritožniku naloži plačilo stroškov.

27. Ker sta se stranki odpovedali ustni obravnavi, je Sodišče v skladu s členom 44a Poslovnika sklenilo odločiti brez ustne obravnave.

odločbe; ii) glede vloge skupnega odbora in argentinskih organov; iii) glede uporabe člena 44 Uredbe 4028/86 v postopku znižanja finančne pomoči; iv) glede uporabe Uredbe 3699/93 pri izračunu zneska znižanja finančne pomoči; v) glede višje sile; vi) glede obveznosti pridobitve dovoljenja s strani Komisije za izplutje iz argentinske ribolovne cone.

Prvi pritožbeni razlog

29. V okviru prvega pritožbenega razloga pritožnik izpodbija presojo Sodišča prve stopnje, v skladu s katero „[g]lede na to, da je bila pomoč upravičeno odobrena, med drugim, na podlagi Uredbe št. 4253/88, je bila Komisija stvarno pristojna za to, da izpodbijano odločbo sprejme tudi na podlagi te uredbe, zlasti njenega člena 24“¹².

III – Pravna analiza

28. V utemeljitev pritožbe SAEV navaja šest razlogov – zlasti trdi, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo s tem, ko je odločilo: i) glede pravne podlage izpodbijane

30. Glede tega pritožbenega razloga Komisija predhodno navaja, da je nedopusten, saj naj bi se omejil na razlog, ki ga je pritožnik navedel že na prvi stopnji.

12 — Točka 94.

31. V zvezi s tem naj opozorim, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, ki izhaja iz člena 225 ES, člena 58, prvi pododstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1)(c) Poslovnika Sodišča, da se pritožba na sodbo Sodišča prve stopnje ne more omejiti „na ponavljanje ali slepo obnavljanje razlogov in argumentov, ki so bili Sodišču prve stopnje že prej predstavljeni, vključno z argumenti, ki temeljijo na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo“¹³, razen če „pritožnik izpodbija razlago ali uporabo zakonodaje Skupnosti s strani Sodišča prve stopnje“¹⁴.

32. V tem primeru pa se mi zdi, da pritožnik izpodbija ne samo razlago določb Sporazuma o ribištvu in odločbe o odobritvi pomoči, kot jo je Komisija sprejela v izpodbijani odločbi, ampak tudi razlago teh določb s strani Sodišča prve stopnje v izpodbijani sodbi.

33. Zato menim, da je pritožbeni razlog dopusten.

34. Če se sedaj posvetim bistvu vprašanja, velja najprej na kratko omeniti logično pot, po kateri je Sodišče prve stopnje prišlo do ugotovitve, da se Uredba 4253/88 uporabi za dejansko stanje (glej točko 29 zgoraj).

35. V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje predvsem ugotovilo, da mora Skupnost, s tem ko je po Sporazumu o ribištvu pristojna odobriti finančno pomoč za ustanovitev skupnega podjetja, „biti pristojna tudi za znižanje omenjene pomoči, če niso bili upoštevani pogoji, pod katerimi je bila odobrena“¹⁵. Ta ugotovitev, nadaljuje Sodišče, izhaja iz „splošnih pravnih načel, ki so skupna pravnemu redu držav članic, kot je načelo, ki prepoveduje neupravičeno pridobitev premoženjske koristi, ali načelo, ki dopušča enostransko prekinitev dvostranske pogodbe, kadar ena od pogodbenih strank ne spoštuje svojih obveznosti“¹⁶.

36. Potem se je Sodišče prve stopnje lotilo vprašanja, ali člen 24 Uredbe 4253/88, ki konkretizira omenjena načela na področju, ki

13 — Sodba z dne 29. aprila 2004 združenih zadevah IPK-München proti Komisiji (C-199/01 in C-200/01 P, Recueil, str. I-4627, točki 48 in 49). Glej tudi sklep z dne 25. marca 1998 v zadevi FFSA in drugi proti Komisiji (C-174/97 P, Recueil, str. I-1303, točka 24) in sodbo z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji (41/00 P, Recueil, str. I-2125, točka 16).

14 — Sodba IPK-München proti Komisiji, navedena v točki 50. Glej tudi sodbo z dne 13. julija 2000 v zadevi Salzgitter proti Komisiji (C-210/98 P, Recueil, str. I-5843, točka 43); sodba Interporc proti Komisiji (navedena v točki 17) in sklep z dne 11. novembra 2003 v zadevi Martinez proti Parlamentu (C-488/01 P, Recueil, str. I-6289, točka 39).

15 — Točka 85 izpodbijane sodbe.

16 — Točka 86 izpodbijane sodbe.

nas tu zadeva, Komisiji daje posebno pristojnost za sprejetje izpodbijane odločbe¹⁷.

Skupnosti in lastnikom ladij Skupnosti, odpira nova ribolovna območja, 'izpolnjuje cilje strukturne politike Skupnosti' v sektorju ribištva¹⁹. Iz tega razloga naj Komisija ne bi napačno uporabila prava z uporabo Uredbe 4253/88 za ta primer.

37. Potem ko se je ugotovilo, da odločba o odobritvi pomoči izrecno temelji samo na Uredbi 3447/93, s katero je bil odobren Sporazum o ribištvu, je poudarilo, da „kljub temu člen 1(1) te odločbe določa, da se pomoč odobri pod pogoji, ki jih določajo določbe Sporazuma [o ribištvu] [...], veljavna ureditev Skupnosti in določbe prilog“¹⁸.

39. Po mnenju pritožnika pa naj bi bilo Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo zaradi stališča, da se omenjeno sklicevanje na „veljavno ureditev Skupnosti“ lahko razširi tudi na Uredbo 4253/88.

38. Po mnenju Sodišča prve stopnje je treba „sklicevanje na ‚veljavno ureditev Skupnosti‘ razumeti posebej kot sklicevanje na Uredbo št. 4253/88“, ker „ima zelo široko področje uporabe“, ki obsega tudi „strukturne ukrepe“, ki se nanašajo na druge finančne instrumente od strukturnih skladov. Torej, nadaljuje Sodišče, „odobrena finančna pomoč za ustanovitev skupnih podjetij v okviru Sporazuma o ribištvu ima strukturni namen. Kajti, kot je rečeno v drugi uvodni izjavi odločb[e] o odobritvi pomoči, ustanovitev skupnih podjetij, ki je povezana s prenosom plovil

40. Pritožnik dopušča, da Komisija na podlagi splošnega pravnega načela lahko zniža finančno pomoč, če niso bili izpolnjeni sprva predvideni pogoji, vendar ugovarja, da Sporazum o ribištvu glede tega ne vsebuje nobene določbe in da se tudi odločba o odobritvi pomoči sklicuje samo na Uredbo št. 3447/93. Ker Sporazum o ribištvu na tem področju pomeni *lex specialis*, se lahko od njega odstopa samo z izrecno zakonsko določbo. Brez take določbe in zlasti izrecnega sklicevanja na Uredbo 4253/88 naj take uredbe ne bi bilo mogoče uporabiti, četudi za skupna podjetja pomeni *lex generalis* na področju ribištva.

17 — Točke od 87 do 89.

18 — Točki 90 in 91. Dobesedno povzet del je v točki 91. Poševni tisk je moj.

19 — Točka 92.

41. Naj takoj povem, da me ugovor pritožnika ne prepriča.

panje od tega načela, potem se mi zdi, da je Sodišče prve stopnje pravilno menilo, da je Komisija pooblaščenca za sprejetje izpodbijane odločbe na podlagi člena 24 Uredbe 4253/88.

42. Četudi bi dopustili, da bi Sporazum o ribištvu moral biti opredeljen kot *lex specialis* v odnosu do določb na področju financiranja strukturnih ukrepov, vsebovanih v Uredbi 4253/88, ostaja dejstvo, kot je znano, da se poseben zakon razlaga ozko in da je odstopanje od splošnega lahko dopustno samo, če dejansko in izrecno ureja področje, ki ga namerava urejati. Za vse drugo ostaja veljaven *lex generalis*.

45. Prav tako ni mogoče ugovarjati, kot to počne pritožnik, da bi široka razlaga izraza „veljavna ureditev Skupnosti“, ki jo je prevzelo Sodišče prve stopnje, pomenila pretirano pravno negotovost za upravičence do finančne pomoči. Omenjeni napotek namreč ni napotek, kot bi želel prikazati pritožnik, na „katerokoli zakonodajo“, ampak, kot je pogosto v takih primerih, na ustrezne predpise Skupnosti in z njimi povezana načela, to je na predpise, ki so splošno znani ali jih skrben gospodarski subjekt kakorkoli zlahka ugotovi.

43. V našem primeru Sporazum o ribištvu ne samo, da ne ureja vprašanja, ki ga obravnavamo, ampak celo daje napotilo, kar zadeva „vlogo za pomoč Skupnosti in načine njenega plačila lastniku Skupnosti“, na „ustrezna pravila Skupnosti“ (Prot. I, člen 3(4)). Dalje člen 1 Odločbe o odobritvi pomoči po svoji strani napotuje na „veljavno ureditev Skupnosti“.

46. Na podlagi zgoraj navedenega torej Sodišču predlagam, naj prvi pritožbeni razlog zavrne.

Drugi pritožbeni razlog

44. In če k temu še dodamo, da je možnost, kot to priznava sam pritožnik, da se zniža nezakonito uporabljena pomoč, izraz splošnega načela in da v sporazumu ni ničesar, v čemer bi lahko videli, niti implicitno, odsto-

47. V okviru drugega pritožbenega razloga, ki se deli na dva dela, SAEV trdi, da je

Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da se Komisija ni bila dolžna posvetovati s skupnim odborom (prvi del pritožbenega razloga) in na splošno z argentinskimi organi (drugi del pritožbenega razloga), preden je znižala finančno pomoč.

Argentine, in da je zato Sodišče prve stopnje ravnalo napak, ko ju je različno razvrstilo. Zato v nasprotju s trditvijo Sodišča prve stopnje odločbe o odobritvi pomoči ni mogoče obravnavati kot enostransko dejanje Skupnosti, za katerega sprejetje naj bi bila pristojna samo Komisija.

48. Da bi bolje razumeli trditve pritožnika, velja spomniti, da je Sodišče prve stopnje v točkah 105 in 106 izpodbijane sodbe presodilo, da „sta izbira in ocena projektov ustanovitve skupnega podjetja del mednarodnega elementa Sporazuma o ribištvu. Ustanovitev takih podjetij je namreč instrument sodelovanja med Skupnostjo in Argentinsko republiko v ribiškem sektorju. [...] Izbira projektov zahteva oceno skupnega odbora in odobritev tako Skupnosti kot argentinskih organov. Odobritev finančne pomoči lastnikom ladij Skupnosti za izbrane projekte pa je enostransko dejanje Skupnosti in torej spada pod Skupnosti element Sporazuma o ribištvu.“

49. V zvezi s to trditvijo pritožnik ugovarja, da sta oba dela sestavni del istega sporazuma, ki so ga v celoti potrdili organi Skupnosti in

50. Glede tega se predvsem sprašujem, ali ima razlikovanje s strani Sodišča prve stopnje podlago v samem sporazumu. V zvezi s tem bi najprej pripomnil, da čeprav je res in celo očitno, da je nujno soglasje vseh strani, da bi za mednarodni sporazum lahko rekli, da je uspešno sklenjen, pa to nima nič skupnega z razdelitvijo pristojnosti za njegovo izvedbo. Ali pa je za ta namen potrebno skupno ukrepanje obeh pogodbenih strani ali pa ukrepanje prve ali druge od obeh, je vprašanje razlage vsakokrat upoštevnih določb sporazuma.

51. Zato je v tem primeru treba ugotoviti, ali je v zvezi z določbami glede financiranja lastnikov ladij Skupnosti za izbrane ribiške projekte skupna volja, na kateri temelji zadevni sporazum, predvidela, četudi samo

implicitno, izključno pristojnost ene same strani.

uporabo in upravljanje. Argentina obvesti skupni odbor, kako se ta sredstva uporabljajo.“ (odstavek 2)²⁰.

52. Menim, da pazljivo branje določb sporazuma v zvezi s projekti, ki naj bi se financirali, potrjuje analizo Sodišča prve stopnje. Iz njih je namreč razvidno, da so nekatere dejavnosti za izvajanje sporazuma zaupane Skupnosti, druge Argentini, tretje pa „pogodbenima strankama“, to je Skupnosti in Argentini v okviru skupnega odbora (glej zgoraj, točka 6).

54. Iz vsega tega za namene tega primera torej lahko sklepamo, da je odobritev pomoči lastnikom ladij Skupnosti za izbrane projekte dejansko naloga, ki jo sporazum zaupa samo oblastem Skupnosti.

53. Še zlasti člen 5(3) sporazuma določa, da „Skupnost [...] spodbuja predajo plovil Skupnosti“; člen 6 pa določa, da „*pogodbeni stranki* izbirata projekte“; člen 7(1) govori o „projekti, ki sta jih izbrali *pogodbeni stranki*“. Če preidemo na Protokol I, moram poudariti, da se v členu 3, potem ko se potrdi, da „Skupnost odobri finančno pomoč za ustanovitev mešanih podjetij“ (št. 1), razlikuje med pomočjo, ki se izplača lastniku ladij Skupnosti, in pomočjo, ki pripada skupnemu podjetju. Medtem ko se prva „izplača lastniku ladij Skupnosti (št. 1) ob upoštevanju pogojev in načinov plačila „v skladu z določbami ustreznih predpisov Skupnosti“ (št. 4), drugo pomoč „Skupnost nakaže v obliki obratnih sredstev argentinskemu pristojnemu organu, ki določi pogoje za njegovo

55. Proti takšni ugotovitvi se ni mogoče sklicevati na to, kot poskuša pritožnik, da člen 10, alinea 8, Sporazuma o ribištvu med naloge skupnega odbora šteje preverjanje „upravljanja projektov in nadziranje uporabe finančne podpore, namenjene za projekte v skladu s členom 7“. Nazadnje omenjeni člen namreč določa, da se pomoč odobrava po določbah Protokola I, ki pri določanju postopka za odobritev pomoči natančno določa pristojnosti vsake od udeležениh oblasti. Vendar ta protokol določa vlogo skupnega odbora samo pri pomoči, izplačani skupnim podjetjem, kot je omenjeno zgoraj, ter za znanstveno in tehnično sodelovanje²¹, sploh pa ne omenja pomoči, ki se plačuje lastnikom ladij Skupnosti.

20 — Ves poševni tisk pisave je moj.

21 — Glej člen 4(2) Protokola I.

56. To me vodi do ugotovitve, da je Sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da je odobritev pomoči enostransko dejanje izvajanja Sporazuma o ribištvu, ki spada v izključno pristojnost organov Skupnosti.

57. S tem prehajam na drugi del pritožbenega razloga, pri katerem gre za razlago Priloge I k Odločbi o odobritvi pomoči, in še zlasti opombe na dnu strani, v skladu s katero „v podatke, vsebovane v tej prilogi, ne more biti vnesena nobena sprememba brez predhodne odobritve argentinskih organov in Komisije“.

58. Pritožnik v bistvu trdi, da je Sodišče prve stopnje, ker je v prilogi določen obseg pomoči, ki jo je treba nakazati lastniku ladij Skupnosti, napačno presodilo, da izpodbijana odločba: i) „ne [more] biti obravnavana kot odločba, ki spreminja ‚podatke, vsebovane‘ v prvotni odločbi o odobritvi pomoči v smislu citirane opombe na dnu strani“; ii) mora biti opredeljena kot „samostojna odločba, s katero se kaznuje neizpolnjevanje pogojev, pod katerimi je bila odobrena pomoč“²², in ki se lahko sprejme brez posvetovanja z argentinskimi organi.

59. Komisija sodi, da je ta del drugega pritožbenega razloga nedopusten, v bistvu iz podobnih razlogov, kot so bili omenjeni za prvega (glej točko 30 zgoraj).

60. Vendar se mi zdi, da je treba ugovor zavrniti iz istih razlogov, ki sem jih navedel tam (gl. zgoraj, točke od 31 dalje), ker pritožnikova kritika zadeva razlago sporne določbe s strani Sodišča prve stopnje.

61. Kar zadeva bistvo vprašanja, mi ni težko priznati, da se argumentacija Sodišča prve stopnje glede tega vprašanja zdi preveč apodiktična. Vendar menim, da kaže njegove ugotovitve v bistvenem delu potrditi.

62. Kajti zdi se mi, da je treba pri razlagi odločbe o odobritvi pomoči in s tem tudi opombe v zadevni prilogi upoštevati pravni okvir, v katerega odločba sodi, to je Sporazum o ribištvu in še zlasti določbe, ki razmejujejo pristojnosti Komisije in argentinskih organov, kar zadeva upravljanje predvidene denarne pomoči. Kot smo že videli zgoraj, so sicer Komisija in argentinski organi pristojni za izbiro in oceno projektov, vendar je pristojnost za odobritev sredstev za

22 — Gl. točko 110 izpodbijane sodbe.

lastnike ladij Skupnosti pridržana samo Komisiji (glej zgoraj, točke od 54 do 56).

po 1. januarju 1994, ko je ta uredba prenehala veljati (glej zgoraj, točka 16).

63. Zato menim, da Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava pri presoji, da je kljub citirani opombi samo Komisija lahko sprejela izpodbijano odločbo.

66. Pritožnik se zlasti sklicuje na dnevni red zgoraj omenjenega odbora, ki naj bi dokazoval, da se Komisija ni posvetovala z njim neobvezno, ampak zato, da bi se držala obveznega postopka, določenega z Uredbo 4028/86.

64. Na podlagi zgoraj navedenega torej Sodišču predlagam, naj v celoti zavrne drugi pritožbeni razlog.

67. K temu dodajam, da je bil tak dokaz že prej predložen Sodišču prve stopnje, ki je ugotovilo, da „dejstvo, da se je Komisija posvetovala z odborom, s katerim posvetovanje je bilo določeno z Uredbo št. 4028/86, ne pomeni, da je bila izpodbijana odločba [...] sprejeta na podlagi te uredbe“²³.

Tretji pritožbeni razlog

65. V okviru tretjega pritožbenega razloga pritožnik navaja, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je zavrnilo ugovor, da naj bi Komisija s tem, da se je, preden je znižala pomoč, posvetovala s Stalnim odborom za ribiško industrijo, uporabila člen 44 Uredbe 4028/86. Ta uporaba naj bi pomenila kršitev Sporazuma o ribištvu, ki temu odboru ne namenja nobene vloge, poleg tega pa naj bi bila neupravičena *ratione temporis*, saj je bil projekt skupnega podjetja SAEV predložen

68. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče v okviru pritožbenega postopka „ni pristojno za ugotavljanje dejstev niti načeloma nima pravice preskusiti dokazov, na katere je Sodišče prve stopnje oprlo svojo ugotovitev dejstev. Če so taki dokazi pravilno pridobljeni ter upoštevana splošna pravna načela in postopkovna pravila glede dokaznega bremena in predložitve dokaza, je samo stvar Sodišča prve stopnje, da presodi vrednost, ki se lahko pripiše dokazom, ki so

23 — Točka 158.

mu bili predloženi [...] Ta ocena torej ni pravno vprašanje, ki bi bilo kot tako podvrženo nadzoru Sodišča, razen če ti dokazi niso izkrivljeni²⁴.

69. Ker se pritožnik ne pritožuje niti zaradi kršitve splošnih načel ali postopkovnih pravil glede dokaznega bremena niti zaradi izkrivljanja dejstev, ampak se omejuje na to, da Sodišču predloži iste dokaze kot na prvi stopnji, da bi pridobil drugo presojo, se mi zdi nujno, da se pritožbeni razlog šteje za nedopustnega.

70. Zato Sodišču predlagam, naj ugotovi, da je tretji pritožbeni razlog nedopusten.

Četrti pritožbeni razlog

71. V okviru četrtega pritožbenega razloga SAEV navaja, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo pri presoji, da je

Komisija imela pravico obračunati celotno znižanje pomoči na podlagi Uredbe št. 3699/93. Sodišče prve stopnje naj bi bilo še posebej v zmoti zaradi svojega mnenja, da je Komisija pri tem uporabila navedeno uredbo po analogiji. Po besedah pritožnika gre tu za neposredno uporabo te uredbe, in sicer v nasprotju s Sporazumom o ribištvu, ki ne vsebuje nobenega napotila nanjo.

72. Da bi lažje razumeli pritožnikove trditve, velja predhodno preleteti ustrezne določbe Uredbe št. 3699/93 in njihovo uporabo s strani Komisije.

73. Priloga IV k navedeni uredbi v točki 1(1) določa načine izračuna pomoči, ki se lahko odobri. Točka 1(1)(a) določa najvišje zneske, ki se lahko izplačajo za uničenje ribiškega plovila in ustanovitev skupne družbe; točka 1(1)(b) določa, da upravičencem izplačane premije za dokončen prenos ribiškega plovila v tretjo državo ne morejo biti višje od najvišjih zneskov premij za uničenje, kot je navedeno v točki 1(1)(a), zmanjšanih za 50 %.

74. V danem primeru je Komisija izhajala iz dejstva, da kršitve pogojev za odobritev finančne pomoči, ki jih je storil pritožnik,

24 — Sodba z dne 12. februarja 2004 v zadevi Hortiplant proti Komisiji (C-330/01, Recueil, str. I-1763, točka 36). Glej tudi sodbi z dne 17. decembra 1998 v zadevi Baustahlgewebe proti Komisiji (C-185/95 P, Recueil, str. I-8417, točka 24); z dne 7. novembra 2002 v združenih zadevah Glencore in Compagnie Continentale proti Komisiji (C-24/01 P in C-25/01 P, Recueil, str. I-10119, točka 65).

ne spreminjajo dejstva, da je ribiško ladjo *Ibsa Cuarto* dejansko prenesel na skupno podjetje. Zato je sklenila, da dokončni znesek pomoči, do katere je bil pritožnik upravičen, izračuna s tem, da pri obračunu znižanja izloči del pomoči, vezane na odstop ladje. Zato je svoj izračun oprla na to, kar Uredba št. 3699/93 predpisuje v podobnih primerih. Torej je izračunala, koliko bi pritožniku pripadalo na podlagi točke 1(1)(a) Priloge IV k Uredbi, in potem ta znesek znižala za 50 %, pri čemer je rezultat te matematične operacije štela kot del pomoči, ki mora ostati nespremenjen, kljub temu da je plovilo zapustilo argentinske vode.

niti oba instrumenta, na katera se opira izpodbijana odločba (Uredba št. 4253/88 in Uredba št. 3447/93), niti Sporazum o ribištvu ne vsebujejo posebnih določb o dolgovnem delu pomoči za odstop ribiške ladje Skupnosti. Na podlagi tega je sklenilo, da „je Komisija, ki je bila pri izračunu dokončnega zneska, dolgovanega pritožniku, obvezana upoštevati samo načelo sorazmernosti, lahko ravnala po analogiji z določbami Uredbe št. 3699/93 za določitev zneska, ki se pritožniku dolguje za prenos ribiške ladje. S takim ravnanjem je namreč poskrbela za enako obravnavanje skupnih podjetij, ustanovljenih v okviru Sporazuma o ribištvu, v primerjavi s skupnimi podjetji, za katera velja Uredba št. 3699/93“²⁵.

75. Pritožnik trdi, da tak izračun v nasprotju s tem, kar je sklenilo Sodišče prve stopnje, pomeni neposredno uporabo Uredbe št. 3699/93. Komisija naj namreč ne bi uporabila k Sporazumu o ribištvu priloženih tabel za izračun celotnega zneska, ki bi ga potem morala znižati za 50 % po merilu, določenem v Uredbi št. 3699/93, pač pa je to uredbo uporabila že za izračun hipotetičnega izhodiščnega zneska pomoči, ki ga je potem znižala. Tako naj bi Komisija neupravičeno določila del pomoči, ki bi moral ostati nespremenjen, na nižji ravni od dejansko dolgovane pomoči.

77. Glede na prej navedeno se mi zdi, da bi se morala analiza obravnavanega pritožbenega razloga osredotočiti na razjasnitev, ali je bila v tem primeru analogna uporaba pravil iz zgoraj omenjene uredbe razumna in primerna poteza za zagotovitev zaščite finančnih interesov Skupnosti, ali pa je privedla do dokončnega izračuna pomoči, ki je bil nesorazmerno neugoden za SAEV.

78. V zvezi s tem pripominjam, da odobrena pomoč za ustanovitev skupnega podjetja

76. S svoje strani bi poudaril, da je Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ugotovilo, da

25 — Točka 163.

tako v okviru Uredbe št. 3699/93 kot v okviru Sporazuma o ribištvu vsaj teoretično vsebuje dve sestavini, prvo, ki je vezana na izbris ribiškega plovila iz registra Skupnosti, in drugo, ki je vezana na finančno udeležbo v skupnem podjetju.

umikom, enaka ne glede na končno destinacijo. Razliko med skupnim zneskom pomoči, ki jo ladijski lastnik prejme v prvem ali drugem primeru, naj bi po mojem mnenju pripisali sestavini, ki je neločljivo povezana s finančno udeležbo v skupnem podjetju.

79. Čeprav je res, da nam branje same točke 1(1)(a) Priloge IV ne omogoča razbrati teže posamezne sestavine, pa je vendar tudi res, da iz točke b) lahko posredno razberemo najvišji znesek sestavine, vezane na izbris. Ker je v točki 1(1)(b) določeno, da se za dokončen prenos ribiškega plovila, do katerega pride zunaj ustanovitve mešanega podjetja, lahko odobri največ znesek pomoči v višini 50 % zneska, predvidenega za ustanovitev skupnega podjetja na podlagi točke 1(1)(a), iz tega izhaja, da tudi v okviru „kompleksne“ pomoči iz točke 1(1)(a) sestavina, ki izhaja iz odstopa ribiškega plovila, ne more presežati 50 % celotnega zneska.

80. Kar zadeva Sporazum o ribištvu, ne najdem ničesar, kar bi omogočilo, da se vsaj posredno določi vrednost obeh sestavin pomoči. Vendar ne vidim razlogov, zaradi katerih bi bilo treba pri enakih karakteristikah plovila za sestavino, vezano na njegov izbris, določiti višjo najvišjo mejo od tiste, ki je določena v Uredbi št. 3699/93, zlasti ker je strukturna korist, ki jo Skupnost doseže z

81. Zato menim, da je Sodišče prve stopnje povsem upravičeno opisalo postopek Komisije kot analogno uporabo Uredbe št. 3699/93 ob upoštevanju načela sorazmernosti.

82. K temu naj dodam, da se pritožnik ne bi smel pritoževati, da je utrpel kako škodo, saj Komisija ni bila dolžna določiti zneska sestavine pomoči za umik iz evidence na najvišjo mejo. V točki 1(1)(b) Priloge IV k Uredbi št. 3699/93 je namreč določeno, da premije za dokončen prenos ribiškega plovila v tretjo državo *ne morejo presežati* največjih zneskov premij za uničenje v skladu s točko 1(1)(a), zmanjšanih za 50 %. Tudi če bi se Komisija odločila, da vzame izhodiščni znesek iz tabel Sporazuma o ribištvu in ne iz manj velikodušnih tabel Uredbe, ne verjamem, da bi načelo sorazmernosti brez drugih opornih točk v zakonodaji Komisiji prepre-

čilo, da bi pritožniku dolgovani znesek za umik plovila iz registra določila na podobni (ali nižji) ravni od dejansko doseženega. Povsem zakonito bi namreč lahko izkoristila diskrecijski manevrski prostor, ki ji pripada po omenjeni določbi za uporabo odstotka znižanja nad 50 %.

83. Na podlagi zgoraj navedenega torej Sodišču predlagam, naj četrti pritožbeni razlog zavrne.

Peti pritožbeni razlog

84. Po pritožnikovem mnenju bi morala Komisija obravnavati izplutje ribiške ladje Vieirasa XII iz argentinskih voda kot prisilo zaradi višje sile, to je zaradi izčrpanja argentinskih ribolovnih virov ter omejitev in prepovedi ribolova, ki so jih posledično sprejeli argentinski organi. S tem, da je Sodišče prve stopnje o tem odločilo drugače, je napačno uporabilo pravo.

85. Komisija predhodno ugovarja, da je ta pritožbeni razlog nedopusten, saj naj pritož-

nik na prvi stopnji ne bi nikoli omenil obstoja višje sile.

86. V zvezi s tem moram takoj pripomniti, da pritožnik na podlagi tega, kar izhaja iz spisa, ki je bil predložen Sodišču prve stopnje, na prvi stopnji dejansko ni navedel razloga, ki bi temeljil na dolžnosti Komisije, da mora zadevne okoliščine označiti kot višjo silo. V okviru tožbenega razloga „težave zaradi subsidiarne uporabe splošnih predpisov o skupnih podjetjih“ se je omejil na ugovor zaradi domnevnega protislovja med uporabljenno metodo za izračun znižanja pomoči in dejstvom, da naj bi Komisija med postopkom dopustila, da izplutje iz argentinskih voda v času prepovedi ribolova, ki so jo enostransko sprejeli argentinski organi, predstavlja višjo silo²⁶.

87. Sodišče prve stopnje pa je vendar priznalo, da je pritožnik na prvi stopnji uveljavljal, da „je [bilo] *nujno* zapustiti argentinske vode, ker so se ribolovni viri v argentinski izključni gospodarski coni izčrpali, poleg tega pa so argentinske oblasti uvedle prepovedi in omejitve ribolova“²⁷.

26 — Točka 105 pritožbe na prvi stopnji.

27 — Točka 123. Poševni tisk je moj.

88. Zato ni mogoče povsem izključiti, da se zadevni pritožbeni razlog lahko šteje za razdelavo tega, kar je bilo navajano na prvi stopnji. Vendar se mi ne zdi potrebno na dolgo in široko razpravljati o tem vprašanju, ker se mi ugovor v vsakem primeru zdi očitno neutemeljen²⁸.

90. Na podlagi zgoraj navedenega Sodišču predlagam, naj peti pritožbeni razlog zavrne.

Šesti pritožbeni razlog

89. Kajti dovolj je spomniti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso „pojem ‚višja sila‘ [...] ne omejuje na absolutno nemožnost, ampak jo je treba razumeti v smislu nenormalnih in nepredvidljivih okoliščin, neodvisnih od volje gospodarskega subjekta, katerih posledicam se ni bilo mogoče izogniti kljub skrbnosti“²⁹. Zato jih zagotovo ne moremo obravnavati kot nepredvidljive, četudi, kot je upravičeno pripomnila Komisija, bi bili pripravljeni dopustiti, da so izčrpanje argentinskih ribolovnih virov in posledični omejitveni ukrepi pomenili nenormalne okoliščine. Zdi se mi torej, da lahko rečem, ne da bi se moral spuščati v raziskavo nadaljnjih trditev, ki jih je pritožnik navajal v okviru obravnavanega pritožbenega razloga, da prej omenjenih okoliščin ni mogoče opredeliti kot višjo silo.

91. V okviru zadnjega pritožbenega razloga SAEV navaja, da je Sodišče prve stopnje prekršilo Sporazum o ribištvu z ugotovitvijo, da „so prejemniki finančne pomoči Skupnosti dolžni dajati informacije in ravnati lojalno [...], pri čemer je ta dolžnost neločljivo povezana s sistemom takšne pomoči in bistvenega pomena za njegovo delovanje [...] in v skladu [s katerim] bi morali pritožniki obvestiti Komisijo o nastalih težavah pri izvajanju projekta“³⁰.

92. Sodišče prve stopnje naj bi tudi napačno presodilo, da „ribiške ladje, ki jih uporabljajo skupna podjetja, ne smejo zapustiti argentinske IGC brez predhodne odobritve Komisije, ker je bilo izkoriščanje ali predelovanje argentinskih ribolovnih virov eden od glavnih pogojev, ki jim je bila podvržena odobritev finančne podpore Skupnosti“³¹.

28 — Glej sodbo Sodišča z dne 26. februarja 2002 v zadevi Svet proti Boehringer (C-23/00 P, Recueil, str. I-1873, točki 51 in 52), iz katere izhaja, da sodišče Skupnosti zaradi ekonomičnosti postopka lahko zavrne tožbo kot neutemeljeno, ne da bi morali razsoditi o ugovorih zaradi nedopustnosti, ki jih vložijo tožena stranka.

29 — Sodba z dne 17. oktobra 2002 v zadevi Parras Medina (C-208/01, Recueil, str. I-1855, točka 19, in navedena sodna praksa).

30 — Točka 124.

31 — Točka 125.

93. Po besedah pritožnika bi moralo biti izrecno dovoljenje argentinskih oblasti, s katerim je razpolagal, samo po sebi dovolj, da bi bilo izplutje iz argentinskih voda v skladu z zakoni, ker meni, da je po eni strani urejanje dejavnosti ribiških ladij v pristojnosti samo teh organov in da bi po drugi strani skupni odbor moral Komisijo obvestiti o tem, kaj se dogaja.

94. Nazadnje pritožnik trdi, da naj bi bilo Sodišče prve stopnje, ker je združenje skupnih podjetij Komisijo obvestilo o izčrpanju ribolovnih virov in sprejetih ukrepih argentinskih organov, v zmoti, ko trdi, da bi „pravilno obvestilo Komisiji omogočilo sprejetje morebitnih ukrepov za prilagoditev Sporazuma o ribištvu novim okoliščinam v skladu s členom 9(1) Sporazuma“³².

95. S svoje strani poudarjam, da sem že pri preizkusu drugega pritožbenega razloga prišel do sklepa, da je Sodišče prve stopnje popolnoma pravilno obravnavalo izpodbijano odločbo kot enostransko dejanje Skupnosti (glej zgoraj, točka 49). Torej mi ne preostane drugega, kot da dodam, da mora, kot je to upravičeno pripomnila Komisija, v smislu člena 24 Uredbe št. 4253/88 vsako

pomembno spremembo projekta odobriti Komisija. Ker v Sporazumu o ribištvu izpodbijana odločba spada v okvir elementa Skupnosti, samo dovoljenje argentinskih oblasti ni moglo nadomestiti zamujene udeležbe Komisije.

96. Poleg tega skupaj s Sodiščem spominjam, da „[je] za dobro delovanje sistema, da se omogoči nadzor nad ustrezno porabo sredstev Skupnosti, nujno, da prosilci za pomoč dajo Komisiji verodostojne informacije in ne takih, da jo zavedejo v zmoti“³³.

97. Kršitev takšne obveznosti obveščanja in ravnanja v dobri veri sama po sebi daje Komisiji pristojnost, da zniža odobreno pomoč, ne glede na možnost, da dobiva informacije iz drugih virov, in posledice, ki jih lahko potegne za seboj posredovanje omenjenih informacij.

33 — Sodba z dne 24. januarja 2002 v zadevi Conserve Italia proti Komisiji (C-500/99 P, Recueil, str. I-867, točka 99), ki potrjuje sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. oktobra 1999 v zadevi Conserve Italia proti Komisiji (T-216/96, Recueil, str. II-3139, točka 71). Glej tudi sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. oktobra 2002 v zadevi Astipescas proti Komisiji (T-180/00, Recueil, str. II-3985, točka 93), z dne 28. januarja 2004 v zadevi Euroagri proti Komisiji (T-180/01, Recueil, str. II-369, točka 83).

32 — Točka 124.

98. Na podlagi zgoraj navedenega zato Sodišču predlagam, naj zavrne tudi zadnji pritožbeni razlog. **IV – Stroški**

Sklepni preudarki

99. Glede na to, da je treba po mojem mnenju zavrniti vse pritožbene razloge, ki jih je predložil SAEV, kot nedopustne in neutemeljene, Sodišču predlagam, naj pritožbo v celoti zavrne.

100. V skladu s členom 69(2) Poslovnika in glede na ugotovitve, do katerih sem prišel glede zavrnitve pritožbe, menim, da je treba pritožniku naložiti plačilo stroškov.

V – Predlog

Iz zgoraj navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj zavrne pritožbo proti sodbi Sodišča prve stopnje z dne 3. aprila 2003 in pritožniku naloži plačilo stroškov obeh postopkov.